

STRMILOVSKÉ NOVINY

1/1997

Milý čtenáři,

Jsme rádi, že si nás po těch pár měsících zase bereš do rukou. Doufáme, že se ti odměníme poučením i pobavením - prostě tak, jak bychom to měly dělat. Ono by konec konců nebylo zas tak špatné, kdyby každý dělal právě to, co má.

Kdyby boty byly proto, aby se dobře chodilo a ne pro vztek, když se po prvním dešti rozlepí.

Kdyby auta zkracovala vzdálenosti a ne lidské životy.

Kdyby plyn byl proto, aby člověku nebyla zima a ne proto, aby se jen bezmocně vztekal nad jeho cenou...

Ale když se nad všemi těmi "kdyby" zamyslíme, nemůžeme si pomoci - jsou za tím vždycky jen lidé. Ona ta "kdyby" se dají totiž vyjádřit také takto:

Kdyby v továrnách pracovali poctiví dělníci.

Kdyby za volantem seděli slušní řidiči.

Kdyby na všech vedoucích místech seděli lidé, kterým jde ne o osobní obohacení, ale o prospěch společné věci.

A ono je to hned o něčem jiném. Již to nejsou věci, které nad námi vládnou. Již to nejsou bezejmenné vztahy, které mávají našimi peněženkami i našimi životy. Jsou to lidé, kteří mají tvář a kteří

mají jméno. A kteří musí také mít zodpovědnost za to, co dělají.

A když jsme řekly "A", musíme také dodat "B". Jsi to také ty, milý čtenáři, kdo máš tvář a kdo máš jméno. A jsi to právě ty, kdo máš zodpovědnost za to, co děláš.

Asi ne tak velkou, jako ti, kdo sedí ve vládě, nebo řídí autobus se školním zájezdem. Ale i ty chodíš někam do práce, studuješ na nějaké škole. A jestli jsi v důchodu, tak pořád máš děti, přátele, sousedy. A oni tě tak často potřebují! Nikdo se nemůžeme vyvázat ze zodpovědnosti, kterou máme za tento svět.

Je jedno, jestli to je zametený chodník před domem, nebo řádně napsaný domácí úkol. Z malých nezodpovědností rostou velké. Neděláme-li poctivě svoji práci, jak můžeme chtít, aby ji dělali poctivě jiní?!

Asi se nám to vždycky nepovede. Ani my, Strmilovské noviny, nejsme vždycky "nej". Jde o to, umět si to přiznat a snažit se to napravit. Snažit se začít znovu a lépe. A o tom vlastně je i celá postní doba, kterou teď - před Velikonocemi - prožíváme.

Požehnané prožití Velikonočních svátků Ti přejí

tvé

Strmilovské noviny

Z OBSAHU

- O plese str. 2
- Internet str. 3
- Muzikanti III str. 5
- Stávka v ZŠ str. 7
- Pozvánka
do Zahrádek str. 8

!!! POZOR !!!

Blíží se opět letní čas!

*Tento rok bude letní čas platit
od 2. hodiny ranní 30. března
do 3 hodiny ranní 26. října.*

**Od ledna do března do Strmilova
přibyli tito noví "spoluobčánci":**

◆ ◆ ◆

**Vendula Janáková (19.1)
Kristýna Strohmerová (29.1.)
Martin Vonderka (20.2.)**

◆ ◆ ◆

Ka gratulantům se s přáním všeho dobrého
připojuje i redakce Strmilovských novin.

Od ledna do března oslavili významná životní jubilea tito naši spoluobčané:

Běloch Jan	75 let
Čenková Jiřina	75 let
Doležalová Blažena	87 let
Dušek Oldřich	70 let
Hájek Josef	70 let
Havlíčková Růžena	83 let
Houdková Růžena	70 let
Janáková Marie	70 let
Jirků Marie	75 let
Kolářová Julie	89 let
Křišťa Josef	85 let
Kubák Ferdinand	75 let
Kubák Jindřich	89 let
Mátlová Jaroslava	81 let
Mouca Jan	85 let
Novák Ludvík	60 let
Nováková Marie	87 let
Pecha Vladimír	83 let
Pykal Jaroslav	86 let
Skuhrová Františka	83 let
Šteflíčková Růžena	84 let
Švehla František	70 let
Švehla Josef	60 let
Švehla Jaroslav	86 let
Tuček Jaroslav	75 let
Vobr Blahoslav	75 let
Závodská Božena	81 let
Závodská Marie	82 let

Gratulujeme a přejeme ještě mnoho sil do dalších let!

**Dívčí oddíl Skauta
děkuje
panu Ferdinandu Kubákovi
za přednášku o historii
Strmilova a okolí.**

OHLÉDNUTÍ ZA PLESEM

22.2. 1997 se v kulturním domě Hejtman konal tradiční ples pořádaný Sdružením rodičů při ZŠ ve Strmilově. O hudbu se starala šestičlenná skupina "Špacír-band" z Dačic. Pozornost si nesporně zasloužil její zpěvák, který zvláště v písni "Láska je věc neskutečně křehká" podal svým hlasem nezapomenutelný výkon. 3500,- Kč, které od Sdružení rodičů dostali, si muzikanti nesporně zasloužili. Dalším výdajem byly 3000,- Kč panu Markovi za sál.

Vstupné se oproti loňsku zvedlo z 35,- na 50,- korun a v kolonce "příjmy" se příznivě obrazil i guláš a párky. Vše ostatní (nápoje, šatna, "vyhazovači"...) zajišťoval pan Marek.

Více i méně tančících návštěvníků plesu bylo asi 400, což je méně, než v minulých letech.

Poslední, ne však nejposlednější údaj o plese je výtežek. Ten byl letos rekordní - téměř 18 000 korun (pro srovnání - u minulých plesů se pohyboval okolo 12 000 korun!). Peníze budou jako vždy využity na podporu školních akcí (výstavy, bazén, divadla...), jejichž cena stoupá snad každý den.

Zbývá dodat již jen jediné - za rok na viděnou.

informace dodala MUDr. Soňa Matoušková

Lásky a stesky paní Elišky

Je tomu už více než sto let, co starší přítel, rádce a spolupracovník spisovatelky Krásnohorské, archivář František Dvorský, bádá v čermínském archivu v Jindřichově Hradci. Dopisy, které na počátku třicetileté války dostával, ho zaujaly natolik, že je v roce 1890 vydal tiskem. Spolu s nimi otiskl i dopisy, které tato paní dostávala už jako stará žena od starší ze svých dcer, Elišky, provdané Myslíkové z Chudenic. To už se záhubná válka chýlila ke konci, přesto však si na samém konci vyžádala ještě lidské životy. Poněvadž na jaře lidé čtou rádi něco o lásce, pokusím se sledovat osudy půvabné Elišky a jejího nejmilejšího Zicháčka - Zikmunda Myslíka na pozadí neklidné doby, ve které žili.

Krásná Eliška vyrůstala na zámku v Radeníně spolu se třemi mladšími sourozenci, bratry Humprechtem a Heřmanem a sestrou Evičkou. Její "kontrfekt" či podobizna se nezachovala, ale šel jeden hlas, že je nadmíru hezká. Proto se záhy kolem ní točili mládenci. Pěkná Eliška vybírala a nakonec se z plna srdce zamilovala do kyrynsického plukovníka Zikmunda Myslíka z Hyršova. Hlučná svatba se na Radeníně slavila 17. ledna 1640. Ale už o dva týdny později táhl Myslík se svými kyrynskými na Kutnou Horu proti Švédům. Plenící švédská vojska se podařilo vytlačit za hranice českého království, ale válka neustávala a kyrynsíci zamířili do Saska. Mladý plukovník dostal v červenci 1640 dovolenou, aby alespoň na krátký čas mohl navštívit svou milou manželku. Musel se ale vrátit na válečné pole. Aby mu byla blíž, odjela Eliška do Vratislavi, ale manžel ji tam mohl navštěvovat jen zřídka, a tak se mladá manželka nakonec vrátila k rodičům. Koncem března 1643 se jí narodil synek Poldíček, který ale záhy zemřel. Právě na Vše svaté 1. listopadu 1644 potěšila celou rodinu svým narozením malá Zuzanka. Že ale její mamince "až na smrt těžko přicházelo, že v největší tesknosti jako osamělá holubička od svého nejmilejšího srdce vzdálená

živa býti musí", svěčila nakonec Zuzanku babičce a hodné chůvě a pustila se za mužem. Matka jí nebránila, ale žila v ustavičných úzkostech o ni, proto ji Eliška posílala zprávy co nejčastěji. Tak jí v roce 1644 píše z Pasova:

"Má nejmilejší paní mamičko! Co nejpěkněji se Vám poroučím a oznamuji, že jsem chvála Bohu sem do Pasova šťastně a v dobrém zdraví přijela a svého nejmilejšího pána zde našla. Máme kvartýr zrovna u vody a tak všechno všudy vidíme, kdo, kde a kam se plaví. Tejdén jsem na cestě byla. Vinšovala bych si paní mamičku sem na rukou přinést, ale abyste sem jela, to bych Vám nepřála, nebo byste to mohla odstonat. Je to hrozná cesta z Krumlova až sem, že by z jednoho mohla duše vyskočit."

A jindy píše: "Mého nejmilejšího zase u sebe nemám, již tři neděle neděle v pátek budou, jak odsud jel a prál mi konečně, že se vrátí ve třech nebo čtyřech nedělích. Neníčky se taky o něho starám, aby se mu něco nepřihodilo."

Má nejmilejší paní mamičko! Já jsem z toho nešťastná, že tak dlouho nevím, kterak se máte a zdali zdráva jste. Já jsem tyto dny srdečně zarmoucený byla. Přicházejí sem každý týden noviny, tentokrát pak bylo v nich, že nepřítel u Prahy jest a že pálí a plundruje. Já jsem všemu nevěřila, ale přece jen jsem s velkou žádostí vždycky čekala, abych mohla zvědět, kterak v Čechách jest.

Mou nejmilejší Zuzanku skrze toto psaníčko srdečně miluju a z gruntu mého srdce se těším, že jste tak hodná babička a potom že se Zuzanka tak rozkošně dělá. Pán Bůh dej, aby šťastně vyrostla a mohla se Vám za všechno odsloužit.

To přání se paní Elišce splnilo. Zuzanka vyrostla v hodnou a sličnou pannu, která dosloužila babičce až do konce jejího života. Pak se u svého strýce Humprechta, který se oženil s italskou šlechticnou, seznámila s jeho švagrem, a proti vůli svého otce se dvacetiletá provdala do Itálie, což jí moc štěstí nepřineslo.

Škoda, že to dobou paní Eliška nežila, snad by se jí bylo podařilo vymluvit dceři ten neuvážený sňatek. Ale bohužel už v roce 1645 doplatila na nesnáze vojenského "ložírování". Na podzim se rozstala Eliščina služebná Marjánka na tyf. Myslík ji chtěl svěřit někam do špitálu k opatrování, ale paní Eliška si byla vědoma toho, že Marjánka německy neumí a že by takové stonání mezi cizími lidmi těžko snášela. Ošetřovala ji tedy sama, ale nakazila se a 27. listopadu v Klatovech zemřela. Asi si ublížila tím, že v této drsné době pozdního podzimu nemocná cestovala; ale bylo to její přání jet domů a Myslík jí vyhověl. Zemřela aspoň v rodné zemi.

A její nejmilejší Zicháček, pan Zikmund? Když se válečná lítice uklidnila, vrátil se na trvalo do Čech. Svě tchyni, která už také byla vdovou, zůstal až do její smrti oddaným synem a Eliščiným sourozencem byl ve všem nápo-mocen. Zemřel v Pacově 3. listopadu 1666 a je tam pochován ve farním kostele poblíž hlavního oltáře.

Růžena Kouřimová

Internet - slovo dneška

Snad jste o něm slyšeli. Snad jste o něm slyšeli tolik, že byste se sami chtěli připojit a využívat ho. Možná ale víte jen to, že to má co dělat s počítačem. Ať tak či onak, pár informací o internetu doufám nikomu neuškodí.

Zhruba před čtvrt stoletím napadlo několik vědců pracujících ve vojenském průmyslu, že by nebylo na škodu, aby se počítače, na kterých pracují, propojily mezi sebou. Což o to - spojit dva počítače v jedné místnosti několika kabely by nebyl takový problém. Ale jak spojit počítače v celé zemi - a zvláště v tak velké, jako je Amerika?! Existující síť telefonů se nabízela jako optimální řešení.

V roce 1971 tvořilo tuto síť několik počítačů. V polovině 80 let se daly již počítat na tisíce. V době, kdy se bortila Berlínská zeď a na Václavském náměstí zvonily klíče, to bylo přes 100 000 počítačů a v polovině 90 let to již byly milióny strojů.

Takže - je tu propojeno několik miliónů počítačů. A co já s tím.

I. Nejrychlejší pošta

Internet nabízí svým uživatelům několik druhů služeb. Jednou z nejužitečnějších je tzv. "elektronická pošta". Užitek je stejný jako z normální pošty. Máte "jméno" a "adresu", máte svoji "poštovní schránku" - a tak vám mohou chodit dopisy. (Ty uvozovky jsou tam proto, že to často jako adresa nevypadá; například ta moje vypadá takto: pechar@etf.cuni.cz) Jediný rozdíl oproti klasické poště je v rychlosti. Stránka textu letěla z Prahy do Jeruzaléma asi 20 vteřin...

II. Zdroj informací.

Dnes jsou i v České republice na internet připojeny desítky organizací. Všechny vysoké školy, některá ministerstva, parlament, vláda, Česká astronomická společnost, Národní knihovna, hydrometeorologický ústav, redakce mnohých novin, banky, ale dokonce i obchodní dům, kde je možno přes počítač nakupovat.

Všechny tyto organizace nabízejí informace ze svého oboru. Tak si, zatímco sedíte za počítačem, můžete: přečíst denní tisk, zjistit si autobusový, či vlakový spoj, přečíst si právní rozbor stávků učitelů, zjistit, jaké bude počasí, najít telefonní číslo v seznamu (SPT Telecom je samozřejmě také připojen), nechat si přeložit neznámé slovíčko z některého cizího jazyka, zjistit vývoj cen akcií, najít práci... Pokračovat bych mohl ještě velmi dlouho, ale nemohu zaplnit celé Strmilovské noviny tím; co nabízí internet. A to jsem zatím zůstal jen u

těch informací, které jsou dostupné v češtině! Umíte-li alespoň trochu anglicky, pak je vám k dispozici třeba rozhovor s kadeřníkem manželky prezidenta Clintona i s obrázky jejich posledních úspěšů...

III. Diskusní skupiny

Spojením obou dvou předchozích využít se dostáváme k třetímu - diskusní skupiny. Jste-li připojen na internet, můžete se přihlásit do některé z tisíců diskusních skupin. Většina jich sice funguje v angličtině, ale několik let jsem byl účastníkem české (čas od času i slovenské) diskusní skupiny "křesťané o sociálních otázkách". Celé by se to dalo přirovnat k obrovskému koši, kam každý kdo chce může poslat svůj názor na libovolný problém. Ten si všichni přečtou a chtějí-li, reagují. Již při deseti účastnících je diskuse velmi živá. V rámci diskusních skupin existuje i několik set fan-klubů populárních zpěváků, skupin, herců atp. Jsou tu samozřejmě i diskusní kluby "sběratelů čehokoliv" - prostě výběr je bohatý.

IV. Zdroj programů

Další možnosti, které internet nabízí pak ocení především zkušenější uživatelé počítačů. Z internetu je možno naprosto legálně "stáhnout" obrovské množství programů. Počínaje těmi antivirovými a pakovacími, přes výukové až po obrovské množství her. Velké programátorské firmy dávají volně k dispozici použitelné ukázky svých programů jako reklamu na svoje produkty.

Tolik jen velmi stručně k tomu, co internet dává. Na závěr ještě stručněji k tomu, co bere. Především je to čas. Možností, které nabízí, je tolik, že vám to nedá a trávíte nad ním dlouhé hodiny.

Následně bere i peníze - všechny služby internetu jsou v rámci jednoho dlouhého telefonního hovoru! V případě Strmilova je pak nejbližší možné připojení v Jindřichově Hradci. O cenách za telefon se pak v tomto čísle píše na jiném místě. K tomu je nutno připočíst i pořizovací cenu nezbytných doplňků pro počítač (modem) a pravidelný poplatek tomu, kdo vás na internet připojí. Jen pro orientaci - modem stojí od 2000 Kč nahoru a zmíněné měsíční poplatky se pohybují mezi 200-500 Kč.

Svět není černobílý. Ani internet není buď dobrý, nebo špatný. Jako všechno kolem nás (a konečně i my sami!) je šedivý. Má své klady i zápory. Nechť každý sám posoudí, jestli by pro něj internet byl přínosem, nebo jen zbytečnou a drahou hračkou.

Jaroslav F. Pechar

Vědecká přísloví

Potrapte si trochu své mozkové závity a pokuste se zjistit, která česká přísloví se skrývají za těmito "vědeckými pojednáními"

- ☐ 1. Chemická sloučenina vodíku s kyslíkem, jež produkuje minimálně bellů, působí erozí na vrstvy hornin, uložených podél její trajektorie.
- ☐ 2. Vzdálenost bodu A, (což je místo, kde ukončí, puze gravitační silou, svou dráhu malvíce) od bodu B (což je místo ležící svisle pod místem započetí její dráhy) se blíží k nule.
- ☐ 3. Abundance šelem z čeledi Canidae přivodí exitus hlodavce z čeledi Leporidae.
- ☐ 4. Více než jednou, ale méně než třikrát, určí velikost fyzikální či chemické veličiny, a méně než dvakrát, ale více než nulkrát použij způsobu obrábění, jímž se části materiálu od sebe oddělují.
- ☐ 5. Subjekt A, jenž vyvíjí usilí o vytvoření svislého či úklonného díla ústíčního na povrch a determinujícího subjekt B, sám opíše dráhu ve zmíněném díle ústíci.
- ☐ 6. Kdo odolává pokušení nepodlehnutí touze nechat dřímat vlastní energii, bývá obklopen chlorofylem.
- ☐ 7. Ztráta prostorového vnímání není na závadu suverenitě nad osobami touto ztrátou ještě více postiženými.
- ☐ 8. Číslo, jímž může vyjádřit svou lingvistickou potenci, se rovná číslu, jímž znásobuje své vlastní ego.
- ☐ 9. Na místě, nacházejícím se v bezprostřední blízkosti zařízení sloužícího k instalaci světelného zdroje, dopadá minimální počet paprsků ze zdroje se šířících.
- ☐ 10. Vodomilní obratlovci nepatrných rozměrů nejsou ničím jiným, než vodomilnými obratlovci.

Řešení naleznete v jiné části těchto novin

Pořad bohoslužeb o velikonocích:

Kostel sv. Jiljí:

Zelený čtvrtek: 17,00

Velký pátek: 17,00

Bílá sobota: 19,00

Boží hod velikonoční: 8,00
(účast přislíbil pěvecký sbor)

Pondělí velikonoční: 8,00

Evangelický kostel

Velký pátek: 17,00

Boží hod velikonoční: 10,00
(účast přislíbil pěvecký sbor)

Organizace Sdružení rodičů při Mateřské škole ve Strmilově děkuje všem sponzorům za dar do tomboly při dětském karnevalu:

Berková	Pekárna
Cukrárna	Pokorná Pavla
Dobrodinská	Pošta - Spořitelna
Dohnal	potraviny Olga
Doupsníková	Puršl
Dvořák Jan	Smejkalová
Farkas	Souček
Holec	Spurná MuDr.
Hotel Komorník	Sýkora
Chramostová	Štěrba
Kolmanová	Textil
Kores	Hana Dušková
Kovopor	Tkalcovna a
Kozáková	pražírna Kubák
Kubák Jan ml.	Tomášek
Lehejčková	Trafika
lékárna Tilia	V-Markt
Máca	Večerka Lenka
Marková	Vetišková
Nořinská	Vrbenský V.
Nořinský	Výkup Pomezí
Obal Rozkoš	Winkler
Pacalová	Zichová
Pecharovi	

Výtěžek karnevalu bude použit na hračky a výchovné pomůcky pro práci s dětmi v MŠ ve Strmilově

"Ptali jsme se za Vás ..."

Tato budova se do povědomí místních zapsala jako "Trepon" - tedy Strmilovská pobočka Třebíčských ponožkáren. Co se zde vyrábí nyní?

Budova nyní patří firmě Kores spol. s r.o. se sídlem v Praze a ve Vídni. Firma Kores má výrobní provozovny po celé západní i východní Evropě. Pracoviště v bývalé pletárně ve Strmilově zpracovává materiály dovezené ze západní Evropy a po zpracování zasílá na centrální obchodní středisko ve Vídni.

Firma vyrábí široký rejstřík kancelářských potřeb, ve Strmilově konkrétně:

- korekturní laky v lahvičkách 20 ml
- korekturní pera
- razítkové podušky
- korekturní kazety ROLL-ON

V první polovině roku 92 opustily tuto budovu poslední zaměstnanci Treponu. Pak zde byly jen sklady Obalu Rozkoš. Myslíte, že dokážete využít celou budovu, nebo se spokojíte jen s částí?

V současné době již využíváme celou budovu.

VTreponu pracovalo asi 200 zaměstnanců. Kolik lidí zaměstnáváte vy a jaké jsou v tomto ohledu plány do budoucna.

Zaměstnáváme 29 lidí a počítáme v budoucnosti se zaměstnaností až 40 lidí.

Kde se můžeme s vašimi výrobky setkat my - běžní spotřebitelé.

Ve všech obchodech s kancelářskými potřebami, v papírnictví a speciálních obchodech firmy Kores.

Děkuji za rozhovor

Strmilovské srázy

Správně svoje jméno nese, neb do kopce, z kopce jde se. Strmé srázy patří k němu, Strmilovu, městečku našemu.

1, Zvlášť pak jeden, "Braná" zvaný, řidičům je dobře známý, je jim někdy z něho úzko, když je zima, když je kluzko.

Ti, co "Branu" obývají, občas velkou úzkost mají z těch, co velmi špatně jezdí a vozidla o zdi brzdí.

Jsou však další svahy v obci, o nichž synům vyprávějí otci, jak se tam dřív sáňkovalo, když aut bylo ještě málo.

2, Kdo ze Strmilova do Leštiny touží, hlubokou cestou nahoru se plouží. Když tahaly krávy, koně, byl to velký záběr pro ně.

Vozky bylo slyšet křičet i praskání jejich biče.

3, Ulice jež slove "Nová", byla dřív "Voborníková". Tak se tam totiž říkalo, aniž by se tak napsalo.

"Nová" příkrá je až běda, zastavit se na ní nedá, když do dráhy babka vlezla, nechtěně se s dětmi svezla.

Jízdu vůbec nečekala, proto kýbl nepustila, děti řádně vyplísnila.

4, Souběžně s ní jde ulice, jež vždy byla zlá pro chodce. Muži s koňmi se jí báli a jinou se cestou brali.

"Dlouhá", takové má jméno, od věků je nezměněno a tabulí potvrzeno.

5, A je kopec ještě větší, jak je možné se přesvědčit. Kdo tou cestou stoupá vzhůru, dojde až k transformátoru. Není lepší název pro ni,

"Příkrá" její označení. Slyšet bylo, i dnes často, jako "Přihon" toto místo.

6, Dále kopec "Havlák" zvaný, příkrý, ostrý, velmi zrádný. Kdo věřiti nechce tomu dole octne se na střeše domu.

Jakýs "Havel" tu kdys žil, chalupu zde postavil. Podle něj má kopec jméno, to však nikdy nenapsáno..

Kdo se tam chce podívat, na "Obciznu" musí jíti.

7, Další kopec "beze jména", teď pro chodce jen pěšina. Vozem tudy těžko jeti, skluzavkou byl vždy pro děti.

Od potoka mříž k domům v blízkosti starého lomu.

Ti, co žijí, a co žili, asfaltem jej nepokryli

Aby o všech něco známo, ten poslední vznik nedávno. Když se stavěl dům kulturní, bylo třeba zpřístupnění.

8, Je to kopec velmi příkrý, asfaltem a panely přikrytý. Nemá jména, označení, je však vhodným propojením dvou silnic, jež vedou z města. A tím vznikla nová cesta.

Kdo se tudy jednou vydá, jako výhodu to shledá, neb tou cestou, co se jezdí, řidič do stran nic nevidí.

Zrcadla na "hlavní" schází, kdo zde jede, život vsází.

To je vše pro informaci o velikých kopcích v obci.

Díky budovanému silničnímu obchvatu kolem Strmilova je pro provoz již uzavřena dosavadní silnice od Leštiny. Tím přestala být oním obávaným kopcem, odkud se ozýval křik vozů, pobízejících svůj potah a samozřejmě pomínuly i stížnosti řidičů motorových vozidel při jejím zdolávání, zvlášť v zimní době.

Není jistě smysluplné prožít Velikonoce u plotny a následující řádky rozhodně nechtějí tuto variantu podporovat. Chtějí vám pouze nabídnout dva (pro vás snad inspirující) recepty:

Boží milosti

25 dkg hl. mouky

3 dkg cukru

3 dkg tuku

2 žloutky

3 lžíce vína nebo rumu

Vše spojit vyválet, vykrajovat tvary a smažit v oleji. Horké obalovat v cukru.

Dobrou chuť přeje Věra Kopečná

Nádívka k masu (i bez masa)

6-10 dkg másla nebo tuku

3-4 vajčka

5-6 zemlí - rohlíků

1/8 l mléka

zelená petržel, sůl, česnek, pepř, (popř. pažitka, pórek, kopřivy apod.)

Žemle nakrájíme na kostky jako do knedlíků, připravíme mléko, do zakvedláme něho žloutky, přidáme ostatní koření a rozehřáté máslo a důkladně rozkvedláme.

Pečeme u králíka, kuřete, kůzlete apod. asi 1/2 hod. do růžova a poléváme šťávou z masa. Nádivku možno obměnit tím, že do ní přidáme uvařené uzené maso (koleno), případně salám a pečeme samostatně na pekáčku.

Dobrou chuť přeje Mařenka Janáková

Muzikanti ze Strmilova a okolí - III. část

Bezprostředně po tom, když tělovýchovná organizace Sokol Strmilov dala do provozu původně bezzvukové (němé) kino, vytvořili strmilovští muzikanti malý smyčcový soubor, který hrával při každém představení. Nástrojové obsazení zde nebylo stálé a jednotliví hudebníci se střídali. Nejčastěji hráli: na housle Karel Voborník, učitel Šticha nebo Ferdinand Kubák, na violu "materialista" Jaroslav Voborník, na violoncello Adolf Kada a na basu Jan Bubeník. Malý smyčcový soubor hrával při filmech různé koncertní skladby, ale také valčíčky a polky. Tato doprovodná hudba měla nahradit scénickou hudbu, na jakou jsme nyní u filmů zvyklí. Byla to však náhrada nedokonalá a pro hudebníky a zejména pro hudební amatéry mimofárně obtížná. Hudební doprovod byl náročný na improvizaci schopnosti muzikantů a soubor složený z několika hudebníků mohl jen obtížně reagovat na to, co se odehrávalo "na plátně". Do kina přicházely stále nové filmy a na dokonalou přípravu jejich hudebního doprovodu nebyl dostatek času. Muzikanti byli proto myslím neprávem a z neznalosti kritizováni za to, že jejich doprovodná hudba neměla vždy požadovanou úroveň a tyto názory byly dokonce publikovány.

Mnohem větší šanci jak tuto situaci zlepšit poskytovala možnost použití klavírního doprovodu, při kterém jeden hudebník - klavírista mohl velmi rychle zareagovat na situaci ve filmu a v případě potřeby okamžitě změnit charakter hudby. I v tomto případě se však od něho vyžadovala jeho vysoká, možno říci profesionální úroveň hry a velké improvizací schopnosti. Ve Strmilově tehdy takový klavírista byl, jednota Sokol zakoupila křídlo a místo smyčcového souboru zde hrál vynikající klavírista, učitel František Eck. Při promítání filmů pro děti ho údajně také někdy vystřídal paní učitelka Cihlová. Dobře jsem ji znal, protože kamarádila s mojí tetou Joškou Fortelkovou, ale na její hraní na klavír se však již nepamatuji.

V druhé polovině třicátých let začala do Strmilova z Jindřichova Hradce dojíždět učitelka hudby paní Julie Richtrová. Zpočátku vyučovala pouze hře na housle a měla kolem 20 žáků. Já si ji již na všechny její žáky a žákyne nepamatuji, ale vzpomínám si především na ty, se kterými jsem hrával anebo s kterými jsem se při hraní občas sešel. Ve skupině, do které jsem byl zařazen já, hrával spolužák Přemysl Fridrich a o rok mladší Miroslav Vónka, který později začal hrát také na klarinet. V dalších skupinách byli: Zdeňka Duchonová, která přišla od pana učitele Jana Voborníka, Antonín Tůma z Budkova, Jrmila Tučková, František Stejskal a Mařenka Frühbauerová. Když jednou paní učitelka onemocněla, hrál jsem místo ní s dvěma mladšími spolužáky - s Bohoušem Emmerem a Lubošem Kadlecem.

Paní učitelka Richtrová měla velmi dobrý vztah k dětem a byla trpělivá i k žákům méně nadaným. Na hodinách výuky jsme hráli ze sešitů Jana Maláta a Bedřicha Kozánka a když

jsem se trochu něco naučil, začali jsme také hrát ve skupinách různé vícehlasé skladby. Normální průběh výuky narušila jednou tím, že nám přivezla ukázat příčnou flétnu a půjčila nám ji, abychom si na ni zkusili zahrát. Já jsem měl asi trochu štěstí a podařilo se mi ihned napoprvé na ni vyloudit nějaké tóny. Paní učitelka z toho měla radost a nabídla mi, že mě na tento nástroj bude bezplatně učit hrát. Její nabídku jsem s nadšením přijal, rodiče také souhlasili a bezplatnou výuku kompenzovali tím, že paní učitelce umožnili, aby u nás každý týden přespávala. Po svém otci měla paní učitelka poměrně velký notový archiv a vhodně jej využívala k podchycení zájmu dětí a k obohacení výuky. Byly v něm skladby různých světových klasiků, ale také písničky Karla Hašlera a Františka Kmocha. Během výuky jsme také hráli různé skladby, jako polky, valčíčky, mazurky a pod., upravené pro čtvery housle a vydávané pod názvem "Kapela mladých houslistů". Někteří spolužáci hrávali u těchto skladeb vždy jeden stejný hlas, zatímco já jsem jednotlivé hlasy rád střídal. Nejraději jsem hrával třetí hlas, který obsahoval různé tenorové vyhrávky a někdy i sóla. Paní učitelce to vyhovovalo, protože mi mohla dát hrát kterýkoli hlas, který potřebovala obsadit. Když jsem se pak naučil trochu hrát na flétnu, brala s sebou na významnější hraní i do okolních vesnic, ve kterých učila. Tak jsem měl možnost poznat také několi kamarádů, se kterými jsem si později prostřednictvím hudby velmi dobře rozuměl. Ve Střížovicích to byl Jenda Pernička, který později hrával v našem tanečním orchestru na basu, sólově zpíval abyl také i se svou manželkou členem smíšeného pěveckého sboru Obal Rozkoš. Rovněž Jiří Rozporka hrával později v Rozkoši na trubku, poměrně brzy však zemřel. V Popelíně, kde jsem ve mlýně u Cahů jednou dokonce spal, to byli Jenda Caha, Jirka Snížek a Karel Morava. Jenda Caha, kerý dlouhá léta žil v Pardubicích hrál u vojenské hudby na bicí nástroje a působil řadu let jako bubeník a pozounista v různých tanečních orchestrech swingového a beatového typu. Občas si zahraje i nyní. Jirka Snížek hrál později na basu a bicí nástroje a vypomáhal i v tanečním orchestru Obal Rozkoš, který jsem v té době vedl. Když šel na vojnu, udělal úspěšně přijímací zkoušku do pěveckého sboru Armádního uměleckého souboru, ze kterého však musel z politických důvodů odejít. Velmi dobrou spolupráci jsem měl také s jeho dvěma bratry, profesionálními muzikanty a řediteli hudebních škol s Emilem Snížkem a Zdeňkem Snížkem. S ing. Karlem Moravou jsem se v souvislosti s hudbou později již nesešel.

Když se paní učitelka Richtrová přestěhovala do Strmilova, hrával jsem také s jejím synovcem, velmi dobrým klaristou a také flétnistou Jiřím Čepelákem, kterému jeho kamarádi říkali Bura. Velmi rád také vzpomínám na muizicování s houslistou a tehdy studentem Zbyňkem Honzalem, který je nyní evangelickým farářem a významným zpěvákem pěveckého sboru Strmilov- Rozkoš. Ke

konci svého působení ve Strmilově bydlela paní učitelka u pana Leopolda Broma, který měl pletářskou dílnu proti Kontrysovu domu. Byl taky muzikant a hrával na zvláštní typ harmoniky, která měla kolečka a tahala se po stole. Jednou, když oslavoval své narozeniny, nás s paní učitelkou pozval a velmi dobře jsme si zahráli. Druhý den mi poslal domů dvacet korun, což byla moje první odměna, kterou jsem za hraní dostal.

Kromě paní učitelky Richtrové vyučovali v té době ve Strmilově hře na hudební nástroje i další učitelé i hudebníci. Pan učitel František Eck učil hrát na klavír, Blahoslavu Kubelovou, Zdeňka Krafku a několik dalších dětí, pan učitel Václav Hondlík vyučoval hře na housle Miroslava Svobodu a Přemysla Švehlu. Svěho syna Vlastu a krátce taky Františka Benedu učil hrát na housle krejčí a klarinetista Jan Říha. Během druhé světové války a po válce vyučoval hře na různé hudební nástroje také kapelník Jan Krafka. Jeho žáky byli Bohumil Nořinský (harminika), Vlastislav Holec (trombón), Stanislav Bubeník (klarinet) a já (klarinet). Později učil hře na housle moji sestru Milenu Paulátovou a Stanislava Jeřábka a na trubky Františka Duchoně, svého syna Jana Krafku a Pavla Ratolístku. V době války učil hrát na trubku Mildu Nořinského také dirigent Josef Janoušek. Paní učitelka Julie Richtrová se po válce přestěhovala zpět do Jindřichova Hradce, kde vyučovala na hudební škole.

Na rozvoj muzikálnosti nás děti měla před druhou světovou válkou i ve válce velmi významný vliv škola. Bylo samozřejmostí, že každý učitel uměl dobře zpívat a hrát na nějaký hudební nástroj a jistě proto měla výuka zpěvu velmi dobrou úroveň. Již na obecné škole jsme velmi často zpívali, všichni učitelé od nás vyžadovali poměrně vysokou intonační čistotu zpěvu a usilovali o to, aby náš zpěv nebyl znehodnocován falešnými hlasy některých netalentovaných spolužáků. Zásluhou našich učitelů se naprostá většina z nás mohla zařadit mezi dobře zpívající žáky. V naší třídě, ve které nás bylo přes třicet, nezpívali pouze čtyři spolužáci. Když jsme postoupili do měšťanské školy, byli jsme s ohledem na předcházející průpravu i značný hlasový rozsah schopni zpívat v pěveckém sboru i náročnější písně.

Na strmilovské měšťanské škole byly v té době obsazeny velmi dobrými učiteli oba předměty uměleckého zaměření a to zpěv i kreslení. Na kreslení nás měl mladý a schopný učitel Rudolf Pazour. Ten sice neměl příležitost nám ukázat jak ovládá svůj hudební nástroj, kterým byly housle, ale o to více přesvědčivě nám předváděl svůj maulířský a výtvarný talent a dovednost. Získali jsme od něho mimo jiné také základní znalosti o vzájemném ladění barev, o prostorovém vidění, o posuzování obrazů a pod. Na jeho barvitě podané výklady základů výtvarné výchovy, ale i matematiky, mezi které patřilo i úsloví "To musí mít švih!", snad nikdy neza-

pokračování na str. 6

Muzikanti ze Strmilova a okolí - III. část

dokončení ze str. 5

pomeneme. V současné době žije pan učitel Pazour v Žatci, kam se přestěhoval v roce 1946 s panem učitelem Eckem. Jeden z jeho vnuků Mgr. Jiří Pazour vystudoval hudební konzervatoř a potom i Akademii muzických umění v Praze, vyučuje na hudební konzervatoři, hraje na klavír na různých koncertech a občas skládá hudbu k rozhlasovým hrám.

Na strmilovské měšťanské škole v době války vyučoval zpěv pan učitel František Eck, který byl nejen velmi dobrým pedagogem, ale také výborným muzikantem. V mládí hrával na housle a na trubku a byl také členem a nějaký čas velké jindřichohradecké studentské dechovky. Jeho hlavním hudebním nástrojem, v jehož ovládání mimořádně vynikal, byl klavír. V době, když učil jako mladý učitel ve Stráži, doprovázel na něj světoznámou zpěvačku Emu Destinovou, která mu nabídla, aby zanechal učitelské kariery a doprovázel ji na zahraničních zájezdech. Pan učitel se však svého kantorského povolání nezřekl, zůstal i nadále učitelem, ale současně se věnoval i studiu hudby. Hru na klavír studoval v Českých Budějovicích u Otakara Jeremiáše a po druhé světové válce pokračoval ve studiu klavírní hry a sborového zpěvu v Praze u prof. Špilky a prof. Řídkého. Svoji učitelskou dráhu zakončil jako vysokoškolský pedagoga a vedoucí katedry hudební výchovy na Pedagogické fakultě v Ústí nad Labem. Na severu Čech je mnoho jeho bývalých žáků a nyní učitelů, kteří ve výuce zpěvu a hudební výchovy vykazují vynikající výsledky. Nám, jeho strmilovským žákům, zůstaly hezké vzpomínky na jeho hodiny zpěvu i na zážitky z vystupování pěveckého sboru, který pan učitel Eck vedl. Snad největším zážitkem z tohoto období byla účast na soutěži dětských pěveckých sborů v Telči. Strmilovský dětský pěvecký sbor byl na této velmi kvalitně obsazené soutěži, společně se sborem tehdy okresního města Telče, vyhodnocen jako nejlepší. Tento úspěch byl ve Strmilově přijat velmi pozitivně a nám dětem udělala snad největší radost strmilovská kapela, která nás při návratu z Telče přišla s mnohými strmilovskými občany přivítat. Tenkrát jsme ani netušili, že někteří z nás budou po dalších 40 anebo dokonce více než 50 let jejími aktivními členy.

A nyní nahlédneme prostřednictvím několika úsměvných příhod našich muzikantů ještě trochu zpět, do období mezi dvěma světovými válkami.

Strmilovská kapela bývala v té době velmi populární a hrávala i ve vzdálenějších vesnicích. Přeprava lidí nebyla na takové úrovni jako dnes a proto se většinou chodívalo pěšky. Taneční zábavy se často protáhly až do rána a muzikanti se vydali na zpátečnou cestu do Strmilova až druhý den. Jednou se na posvícenské zábavě ve Valtínově také "zdrželi" a když druhý den dopoledne se vraceli domů, zastavili se v Kunžaku v hospodě, aby se trochu posilnili. Přitom si samozřejmě také zahráli a jak už to bývá, jejich posezení

v hospodě se trochu protáhlo. Za tu dobu také něco snědli a vypili. A když se rozhodli pokračovat v cestě, bylo nutno zaplatit. Tuto záležitost si vzal na starost klarinetista Florián Procházka. Šel za hospodským, vysvětlil mu, že momentálně žádné peníze u sebe nemá, a že tedy nemůže zaplatit. Jako záruku vyrovnání dlužné částky nabídl zastavení hodin a při tom si bezděčně sáhl na kapsičku u vesty, ve které měl hodinky. Dávát různé cenné věci do zástavy bylo tehdy běžné a hospodský s jeho návrhem souhlasil. Jaké však bylo jeho překvapení, když Florián, místo aby mu předal své kapesní hodinky, udělal několik kroků ke stěně, na které byly pověšené nástěnné hodiny a zastavil jejich kyvadlo. Potom slušně pozdravil a měl se k odchodu. Hospodský to trhl a v té chvíli nevěděl, co má dělat. Jestli se má smát nebo zlobit. Pochopil však, že jde o legraci a zvolil tu první alternativu. Do diskuse se potom připojili i někteří místní hosté, kterým se veselí kumpáni se svojí hudbou zalíbili. Jejich přičiněním byl dluh ihned vyrovnán a muzikanti mohli pokračovat v cestě domů. O Floriánovi Procházce se potom ještě dlouho ve Strmilově mluvilo jako o velkém diplomatovi a šprýmaři.

Teodor Ježek povoláním tkadlec byl dobrý klarinetista a v mládí veselý společník, jako ostatně všichni jeho kamarádi. Jednou mu listonoš František Pitner doručil oznámení, že se má "na výzvu" za hodinu dostavit na poštovní úřad k telefonu. Předvolaný se k telefonickému hovoru dostavil a dozvěděl se smutnou zprávu, že zemřel jeho starý přítel, známý trumpetista Miler z Horních Dvorců. Současně mu bylo nabídnuto, že může svému příteli na pohřeb také zahrát. Teodor Ježek přislíbil, že se i s klarinetem pohrbe zúčastní. Svému příteli a takovému dobrému muzikantovi přece zahrát musí. Na pohřeb se dobře připravil, oblékl si černé satební šaty, vzal si pod paždí klarinet a v neděli odpoledne se vydal na cestu. Bylo to v zimě, počasí nebylo zrovna moc přívětivé a za Palupínem byly závěje sněhu. Všechny překážky v cestě však překonal a dostal se až do Dvorců. Když přišel k domu svého přítele, překvapeně se zastavil. Nic nenavědčovalo tomu, že by se zde měl nějaký pohřeb konat. Velké bylo jeho překvapení, když zjistil, že jeho starý přítel trumpetista stojí dokonce na zápraží, usmívá se a přátelsky ho vítá.

Co bylo dál, to jistě už ani nemusím popisovat. Pro vysvětlení ještě dodávám, že tento kanadský žert zorganizoval basista Adolf Kada a na poštu telefonoval od Ratolístků. Na plakátech, které zvaly na masopustní průvod, byl potom také obrázek ježka s klarinetem, jak jde do Horních Dvorců. Snad trochu kruté, ale Teodor Ježek to jako tragedii nebral. Pravděpodobně přemýšlel, jak by svým vykutáleným kamarádům, zejména Adolfu Kadovi, jejich žert oplatil. Nemusel však takto přemýšlet dlouho. Adolf Kada si určitou odplatu za Ježkův výlet do Dvorců velmi brzy přivola sám.

Období masopustu bylo již v dohlednu a strmilovská mládež společně s muzikanty připravovala průvod masek. Jeho heslem byla tentokrát událost z nedávné historie: "Karel letí do Švýcar" s dodatkem "a veze si kořalku". Toto téma bylo realizováno tak, že několik černochů táhlo letadlo, ve kterém seděl bývalý rakousko - uherský představitel Karel. Okolo letadla byly překrásné dvorní dámy, cikánky hádaly z ruky a mnoho dalších masek. Člena panvnického rodu a císaře Karla představoval můj otec, který také jako vždy prováděl líčení masek. Místem, kde se provádělo maskování a kde měl průvod své stanoviště, byla strmilovská cihelna nad rybníkem Hlubokým. Majitel cihelny pan Dvořák byl společenský člověk, stejně jako jeho paní a měli větší počet dětí. Někteří z nich, zejména syn Antonín, byli již v té době aktivně zapojeni do kulturního dění ve Strmilově. Další syn František a dcera Julinka v té době pravděpodobně ještě dospívali.

U Dvořáků v cihelně vládla během příprav masopustního průvodu dobrá pohoda. U některých přítomných se však začala projevovat žízeň domlouvali se, že donesou z hospody nějaké pítí. "Co budou pít muzikanti?" Zeptal se kdosi. Adolf Kada, který pravděpodobně patřil mezi ty nejvíce žízňivé, chtěl celou záležitost co nejvíce urychlit. Věděl, že se bude pít především pivo, a proto bez rozmyšlení odpověděl: "Muzikanti pijou všechno!" Tohoto výroku se však překvapivě chytil jeden z přítomných. Podal mu láhev s nějakým nápojem, kterou nael v bytě u Dvořáků a vyzval ho: "tak se napij!" Adolf Kada se podíval na láhev a trochu zaváhal. "Jsi muzikant nebo ne?" Naléhal mladík. "Správný muzikant pije přece všechno!" A po tomto argumentu přestal Adolf vzdorovat. On přece muzikant je a plně se k tomu hlásí. Vzal láhev a pořádně si přihnul. Nápoj, který byl v láhvi, nebyl sice příliš osvěžující, ale do krku mu vklouzl velmi hladce.

Adolf Kada zřejmě od počátku věděl, že v láhvi byl lněný olej, ale jeho snad vrozená vlastnost bavit své okolí i za cenu určitých osobních potíží mu nedovolila, aby jednal jinak. Důsledek tohoto vynuceného napití však na sebe nenechal dlouho čekat. Průjem, který ho postihl, nebyl jen krátkodobý, ale trápil ho několik dní. Večer při maskarní zábavě se zpívala písnička, kterou složil známý divadelní komik a humorista František Kovář: "Náš basista vypil olej, celý den z něj závoj šel." Adolf Kada dokázal, že při usku-tečňování kanadských žertů dovede nepřijemné rány nejen rozdávat, ale že je dovede také přijímat. Oběť, kterou pro pobavení svých přátel přinesl, zřejmě dobře pochopil i klarinetista Teodor Ježek. Všechno svému starému příteli odpustil a jejich vzájemný vztah byl zase normální.

Ing. Mojmír Paulát

18. únor - ZŠ Strmilov

(Rozhovor s Mgr. Jindřichem Kejvalem o stávce)

Do povědomí lidí se stávka zapsala jako nátlak na plošné zvýšení platů pro učitele. Je ve školství opravdu jediným problémem špatné honorování odvedené práce?

Převádění problémů jen na peníze je nešťastné, zůstává však vleklý problém, že absolventi PF kvůli nízkým platům do škol nenastupují. (Nástupní plat vysokoškolsky vzdělaného pedagoga činí 6010 Kč hrubého) Hledají a nacházejí daleko lépe placená místa v jiných oblastech. Naprostá je absence mužů - učitelů v základním školství, nebo manželských dvojic. Každý si jistě snadno spočítá, kolik by činil hrubý příjem mladé manželské dvojice pracující ve škole.

S tím tedy souvisí i značná feminizace školství a neustále se zvyšující průměrný věk

učitelů. Průměrný věk na zdejší škole činí u učitelů 44 let.

Častou výtkou učitelům ze strany veřejnosti je fakt, že učitel má oproti jiným zaměstnáním dlouhé volno - 60 dní o letních prázdninách, dalších 20 o Vánocích...

Dovolená učitelů činí podle Zákoníku práce 40 pracovních dnů. Učitelé si ji povinně vybírají o hlavních prázdninách. O vedlejších prázdninách jsou učitelé zaměstnáni buď ve škole nebo doma pracemi souvisejícími s děním ve škole. Jsou to například: Rozpracovávání tematických plánů učiřa podle stále se měnících učebnic, opravy závažných písemných prací, příprava pomůcek, kontrola inventarů jednotlivých předmětů, jednoduché opravy pomůcek, návrhy pro koncepci školy, samostudium odborných knih, přednášky a semináře v Jindřichově Hradci nebo Českých

Budějovicích, doplňování osobní dokumentace žáků... V neposlední řadě čerpají náhradní volno za přesčasové hodiny (neplacené) které navíc odučí za nepřítomné kolegy.

Takže je možno oprávněně říci, že vedlejší prázdniny jsou jen pro děti. Učitelé jsou vždy zaměstnáni podle stanoveného rozvrhu práce.

Jak hodnotíte průběh stávky na ZŠ Strmilov

Stačí odpovědět krátce. Velmi pozitivně hodnotím to, že byla poklidná a prakticky nenarušila chod školy. Výuka byla zajištěna podle zvláštního rozvrhu hodin a rozhodně nepoškodila ani děti ani rodiče.

Domníváte se, že se díky stávce něco změnilo nebo změní?

Doufám, že stávka alespoň upozornila i veřejnost na problémy, které ve školství jsou. Jestli něco školství potřebuje, tak je to veřejná diskuse o tom, co kdo vlastně od školy očekáváme.

Děkuji za rozhovor

Novinky místní lidové knihovny

Pro děti a mládež

- Lanczová L. Zlodějka snů
- Franková H. Lékárníkova holka
- Campbellová J. Hříbě jménem Hvězda
- Březinová I. Zrcátko pro Markétu Věra, Nika a sedm babiček
- Suchl J. Senzační Trio
- Vavřincová F. Pozor! Zázračné dítě
- Disney W. 4. příručka mladých svišťů

Různé naučné a osobnosti

- Konečný D. Minimum do tanečních
- Madarasová L. Co se děje s mým tělem - kniha pro holky
- Matzner A. Jak se sešli, rozešli a zase sešli
- Zagorová H. ...než to zapomenou
- Mixa J. Nedoručené dopisy
- Podskalský Z. Lásky nelásky

Beletrie oblíbená ženami

- Javořická V. Srdce hladová
- Trnitou cestou ke štěstí
- Pohádka jejich života
- Vykoupené štěstí
- 1. a 2. díl
- Balvány na cestě
- 1. 2. a 3. díl

Lodě, které se potkávají

- 1. a 2. díl
- Hory a propasti 1. a 2. díl

- Andrewsová V. Rubínová zář 1

- 2. a 3. díl

- Steelová D. Únos

- Tajemství

- Pittnerová V. U Dozvonilů

- Jak se žilo

- Laudanová D. Dr. Quinová - Co je láska?

- 4. díl

- Schlogel G. Doktorka Helena

Beletrie pro muže

- Gardner E.S. Případ nebezpečné vdovy

- Chase J.H. Past

- Roe F. Nebezpečné praktiky

- James P. Proroctví

- Forth Ch. Kniha zmizelých

- Block T. Peklo v oblacích

Knihovna má 7 219 svazků. V minulém roce měla 172 čtenářů a dosáhla 13 292 výpůjček literatury a časopisů. Představuje to 77 výpůjček na čtenáře a to je nejvyšší stav dosažený v historii knihovny. Záporným bodem je počet dětských čtenářů. Je to pouhých 25%. O četbu chybí větší zájem žáků ZŠ.

M. Jebavý - knihovník

Kolik nás stojí telefon?

Narazil jsem na tento problém již několikrát. A přemýšlel jsem o něm pravidelně - vždycky, když jsem se začátkem měsíce díval na účet... Pak mi to nedalo a zavola jsem na SPT Telecom. A protože se od 1.4.97 zase zvyšují poplatky, myslím, že nebude na škodu, když se s Vámi o své poznatky rozdělím.

Paušální poplatek za samostatný telefon se zvedne na 90,- Kč (podvojně připojení 54,- Kč a skupinové 17,- Kč). Cena za jeden impuls pak bude 2,25 Kč, přičemž cena prvních 10 impulsů, které v měsíci provoláte, je snížena na 1,05 Kč za impuls. V telefonní budce bude stát jeden impuls 3,- Kč. Dalším důležitým údajem je rozdělení dne na silný (=drahý) a slabý (=levnější) provoz.

Silný provoz: v pracovních dnech od 7,00 do 18,00 hod.

Slabý provoz: v pracovních dnech od 18,00 do 7,00 hod následujícího dne, celou sobotu, neděli a státem uznané svátky.

Voláte-li po Strmilově nebo v rámci UTO Jindřichův Hradec (čísla s předvolbou 0331 - tu samozřejmě nevytáčíte!) zaplatíte v době silného provozu jeden impuls za každé započaté 3 minuty, v době slabého provozu pak jeden impuls za každých započatých 6 minut. Voláte-li mimo Strmilov, připočítejte si však k celkové ceně ještě jeden impuls navíc - za meziměstské spojení.

Uvnitř TTO České Budějovice (např. Dačice, Třeboň) a mezi sousedními TTO (např. Tábor, Plzeň, Jihlava) nabíhá jeden impuls v silném provozu za 36 vteřin, ve slabém po jedné minutě. I zde si navíc připočítejte onen jeden zmíněný "meziměstský impuls".

Nejdražší to pak bude mezi nesousedními TTO (např. Praha, Brno, Pardubice). Tam naběhne impuls již za 24 vteřin v silném a za 40 vteřin ve slabém provozu. A opět plus jeden "meziměstský impuls".

jfp

PRODEJ levných koberců TEXTIL

Adresa:

Petrů Jaroslav
Rodvínov

PRODEJNÍ DOBA:

pondělí - pátek 16 - 20 hod.
sobota - neděle 8 - 11 hod.
tel. 964 93

Opsali jsme od "konkurence" ... (převzato ze Zahrádeckého zpravodaje)

LOUTKOVÉ DIVADLO

Loubor loutkového divadla sehraje
v sobotu 5. dubna v 17 hodin v sále OD
pro nejmenší, malé i větší děti čtyři hry:

Kašpárek a Kulihrášek • Honza doktorem

• Kašpárek a čarodějka Nosobrada •

Jak Kašpárek za chrličku vysvobodil princezničku

Hrají: M. Truhlová, P. Dostkočil, T. Kohout,

Ladislav, Michal a Marek Šedivý.

Všichni jste srdečně sváni!

Velikonoce v Zahrádkách

29.3. - Bílá sobota - v 17 hod. v ev. kostele

VELIKONOČNÍ KONCERT

účinkuje sbor YMCA Jakoubek z J. Hradce

30.3. - Velikonoční neděle - v sále OD od 13-16 hod

VELIKONOČNÍ VÝSTAVA

*spojená s prodejem, pletením pomlázek
z přinesených proudků a ukázkou
zdobení vajíček*

Všichni jste sváni!

Vědecká přísloví - řešení:

- ☐ 1. Tichá voda břehy mele.
- ☐ 2. Jablko nepadá daleko od stromu.
- ☐ 3. Mnoho psů - zajícova smrt.
- ☐ 4. Dvakrát měř, jednou řež.
- ☐ 5. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.
- ☐ 6. Komu se nelení, tomu se zelení.
- ☐ 7. Jednooký mezi slepými králem.
- ☐ 8. Kolik řečí znáš, tolikrát jsi člověkem.
- ☐ 9. Pod svícem bývá tma.
- ☐ 10. Malé ryby - taky ryby.

"Strmiláčtina"

Pokud bychom se podívali do "chytrých knih", zjistili bychom, že Strmilov leží ve východní části jihozápadočeské jazykové podskupiny. Z toho pro jazykovědce vyplývá závěr, že běžný Strmilan (spisovný tvar pro obyvatele Strmilova!) bude znát typicky moravské výrazy, byť je sám nepoužívá (šufánek - sběračka). Zájemce odkazují na skriptu FF UK "přehled nářečí Českého jazyka (SPN 1976) od J. Běliče.

To je možná zajímavé pro jazykovědce, ne však pro běžného návštěvníka Strmilova. Toho zajímá co dostane od prodavačky nabízející "večku", případně co že mu to vlastně ta babička chtěla říci slovy, že "borovek bylo v konvičce tolik, že i křídla padala". A to pomám výrazy naprosto strmilácké jako "Kontrysák" či "Kubelák", které vznikly ze jmén původních majitelů.

Nabízím tímto ještě několik výrazů, které mne (jako člověka, který celý život prožil v Praze) poněkud překvapily:

poslanky - prostěradlo
poštář - polštář
chytka - chňapka
zkuš to - zkus to
falář - farář
žlička - lžička
kremole, kemole - kremrole
rymík - rybník

Zdaleka nejsou všechny. Nemám u sebe vždycky papír a tužku, abych "objev" zaznamenal. Prosím vás tímto o pomoc při shromažďování místních výrazů. Jakékoliv doplňky do tohoto "slovníku strmilácko-českého" mi prosím zanechte na Obecním úřadě, nebo u mne doma - na evangelické faře.

Jaroslav F. Pechar